

ANNA JULIE SLOVÁČKOVÁ

Není třeba si nic přikrašlovat

Má za sebou trnitou cestou, na které se musela prát s těžkou nemocí i nevyžádanou pozorností bulváru. Talentová zpěvačka a herečka vše přijímá s pokorou, životním optimismem a osudovým výzvám čelí s obrovskou odvahou. S kapelou chystá druhé album, hraje v muzikálech i v úspěšném seriálu a velmi aktivně se také věnuje řadě charitativních projektů.

Soňa Kacerovská

Loni touto dobou jste měla měsíc do vydání alba Aura. Bude se historie opakovat?

Ne tak docela. I když jsem s kapelou zavřená ve studiu, kde pracujeme na nové desce. Domluvený křest v Lucerna Music Baru máme až v říjnu, takže do té doby to musíme stihnout. Deska by ale měla vyjít na konci letních prázdnin.

Bude i druhé album v rytmech popových vypalovaček a balad?

Na první desku jsem velmi pyšná, je to jako první dítě, ale takhle druhá pro mě bude zásadní. Oprostila jsem se od všemožných očekávání a touhy se zavděčit publiku, hodlám si udělat album po svém, aby to bavilo hlavně mě, bez ohledu na trendy. Vyrůstala jsem na rockových a alternativních věcech, ty mě podstatně ovlivnily, takže se to dost možná i promítne do téhle nové desky.

Kdo je hlavní tvůrčí silou v kapele?

Kluci mě tberou jako kapelníci, jež má hlavní slovo. Ale to neznamená, že jim nedávám prostor pro seberealizaci. Vážím si toho, s jakým nasazením do věcí jdou, přestože občas hrajeme zadarmo nebo za málo, občas za víc... Zvládáme krize a držíme při sobě. Jsou to úžasní muzikanti, a tak je pro mě nejvíc za odměnu, když buď přijdou oni sami s nějakým nápadem, nebo rozvíjíme nápady mé. Mají na hudbu dost fresh pohled a mě jejich styl baví.

Trávíte spolu hodně času, což zintenzivňuje vztahy. Jak si s kapelou stojíte?

Trávím s nimi možná víc času než se svojí rodinou, zažili všechno možné, viděli jsme se v podstatě nazí i na záchodě. A snad i díky tomu je to silný a skvělý vztah, ve kterém je podobná chemie jako mezi partnery. Vážně mám občas pocit, že fungujeme v jakémsi polyamorním vztahu. (smích) Máme k sobě důvěru, ale zároveň na pódiu krásnou svobodu v projevu.

Představuji si vás jako takovou skupinu z klipů, která vlastně téměř žije v dodávce. Jsem daleko od reality?

Když je koncertní sezóna, tak jsme to přesně my, jezdíme po festácích, měst-

Považuje se především za zpěvačku, herectví je pro ni až na druhém místě.

Foto Profimedia.cz

ských slavnostech a různých akcích. Na koncerty se často přepravujeme v mém skvělém Suzuki S-Cross, do kterého se vejde všichni, včetně nástrojů. Občas mám pocit, že je snad nafukovací.

Nedám na to auto dopustit. Jezdím skoro denně a značně mi usnadňuje život. Říkám mu Čenda. Když jsem ho dostala, byli jsme zrovna na Silvestra u nás na

Nemoc mě naučila, že jsem silnější, než jsem si myslela, a že mě moje tělo nezklame, ačkoliv já už jsem ho zklamala několikrát

chatě a tam hrála písnička od Karla Gotta, takže jméno bylo jasné.

Jak dlouho trvalo, než jste si v kapele takhle sedli?

Za pět let existence se v ní prostřídal mnoho lidí, také názvy se měnily, až jsme skončili u mého jména – Anna Julie Slováčková, které je už tak pro pořadatele příliš dlouhé. V aktuálním složení jsme dva roky. Jádrem tvoří kromě mě

vokalistka Kája, basák Matěj a klavírista Jarda.

S bubeníkem Pepou mě nejprve pojil partnerský vztah, ze kterého vzešla spolupráce, která stále perfektně funguje, i když už spolu nechodíme. S kytaristou Šimonem jsme se seznámili přes konkurz, ale to byla v podstatě láska na první pohled. Pořád se modlím, abychom v téhle sestavě zůstali co nejdéle. Jsem si vědoma toho, že každý z těch lidí má milion různých dalších povinností a závazků a dávat dohromady termíny vystoupení je někdy vážně oříšek, ale zatím to našťastí vždycky vyšlo.

Vystupujete na akcích, kde bývá různorodé publikum. Jaké jsou reakce?

Často se stává, že prvních pár písniček koukají, protože mě znají z Ordinance. Já se vnímám v první řadě jako zpěvačka a pak až jako herečka. Takže je musím přesvědčit, že umím zpívat a že jsme dobrá kapela, což se většinou daří, ke konci už i trsají a zpívají s námi.

Je skvělé sledovat proces vzniku nového fanouška, stejně tak jsme samozřejmě potěšení, když nás už někdo zná. Ráda se po koncertu s fanoušky fotím, pokud jsou

Foto Ondřej Kroužil/Suzuki (2)

V autě, kterému říká Čenda, vozí zpěvačka a herečka celou svou kapelu.

slušní, nikdy je neodmítnu. S čím se však nedokážu smířit, je nevychovanost, bohužel na ni narážíme čím dál častěji.

Nejsem cvičená opice, kterou na potkání někdo diriguje a bez pozdravu se k ní hrne a začne fotit. To se pak ozvu. Jsem huba nevymáchaná, mám tendenci vychovávat, což se nesetkává s nadšením.

Vychováváte i na sociálních sítích?

Záleží, v jakém jsem rozpoložení, když hejt přijde. Někdy mě dokáže položit na celý den, jindy se zasměju a posílám pro pobavení dál kamarádům. Je ale pravda, že si všechno dost беру, protože jsem cítá.

Tuhle mi někdo řekl, že hejty jsou zrcadlem, a proto mě tak zraňují, a já si uvědomila, že je to do jisté míry pravda. Útočí na má bolavá místa, střetují se do mé váhy nebo rodiny. Přitom rodinu si nikdo nevybere. Mnohem radši bych byla, kdyby ta má nebyla v médiích tolik vidět.

Umíte tomu nějak uniknout?

Když se probírá vztah mých rodičů (*Dagmar Patrasová a Felix Slováček – pozn. red.*), případně cokoliv, co se mě týká, cíleně se tomu vyhýbám. I v obchodech odvracím zrak od regálů s novinami a časopisy, neotvírám si žádné online zprávy. Nebaví mě číst pomluvy a věci, co jsem nikdy neřekla, jen mě to rozčílí a budu v sobě mít negativní vlny, které mě nikam neposunou.

Nezajímá mě, co kde někdo prohodil, udělal nebo neudělal. Chápu však, že média fungují na principu poptávky a nabídky.

Máte s bratrem a rodiči nějak nastaveno, jak se bavit o tom, co se o vás píše, aby to nezasahovalo do vzájemných vztahů?

Bohužel nemáme, vztahy to dost ničí. Když to jde, radši se tomu vyhneme. Samotnou mě udivuje, kolikrát řeším s rodiči, co jsem kdy kde řekla, a přitom jsem nic neřekla. Sami by to měli znát. Brácha mi sem tam posílá, co se kde píše, samozřejmě ho to taky trápí. Ale já mu vždy napíšu, že to nehodlám řešit, že jsou to stejně jen lži, takže to ani nerozklíknu.

Každý má tedy jiný přístup?

Totálně, což pramení z toho, že jsme úplně rozdílné osobnosti, v krizových

Kapela je moje druhá rodina. Zažili jsme všechno možné, viděli jsme se v podstatě nazi i na záchodě. Funguje mezi námi podobná energie jako v polyamorním vztahu

situacích bývá těžké najít shodu, ale jsme především rodina a vždycky jsme to nějak zvládli. Na neustálou pozornost novinářů si podle mě nelze zvyknout. Dokonce se mi stalo, že mě paparazzi pronásledovali až na chatu. Považuji ji za své jediné útočiště a najednou slyším cvakat foťák, to jsem hodně vystartovala a padala ostrá slova.

Přitom řada novinářů jedná férově a dobře se s nimi komunikuje. Nerada bych všechny házela do jednoho pytle. Díky Bohu jsou i slušní, milí a kontrolují si informace, než je pustí ven.

To jste vždycky byla takhle asertivní?

Ne, až po nemoci, rakovině. V posledních letech jsem se naučila nenechat po sobě šlapat. Zároveň také to, že je důležité občas hodit věci za hlavu. Že je zbytečné stále někoho přesvědčovat o tom, kým jste, protože vám už dávno dal nálepku, zpívám i v chystaném singlu s názvem „Nejsem to já“.

Když jsme točili videoklip, měla jsem několikrát slzy v očích, tak silné byly skutečné příběhy lidí, kteří v něm vystupují. Jsou tam lidé z LGBTQ+ komunity, lidé, co prošli šikanou nebo mají poruchu příjmu potravy. Ti všichni měli odvahu sdílet své bolavé zážitky, které pramení z nepochopení. Snad to někomu pomůže a nebude se třeba cítit sám.

Co jste o sobě během nemoci zjistila?

Že jsem silnější, než jsem si myslela, a že mě moje tělo nezklame, ačkoliv já už jsem ho zklamala několikrát. To je jedna z hlavních věcí. Také jsem zjistila, že i já mám limity a nejsem superhrdinka, abych musela všechno zvládat. A v neposlední řadě se mi potvrdilo, jaké mám okolo sebe skvělé lidi, kteří mě učí. Učíme se vzájemně a já za ně děkuji do nebes.

Léčbu máte úspěšně za sebou. Hlodají ve vás obavy, že se nemoc vrátí, nebo si naopak podobné myšlenky zakazujete?

Hlodají pořád. Rakovina je zákeřná v tom, že ji člověk dlouho nevnímá. Cítla jsem se zdravá i ve chvíli, kdy jsem byla nemocná a zatím o tom nevěděla. Snažím se strach vymýtit a krotit, přichází jen večer před kontrolou a hned po ní zas mizí. Bohužel jsem však najela do starých kolejí stresu, před kterým mě všichni varovali. Ale už o něm vím a snažím se s ním pracovat.

Netajíte se tím, že chodíte na psychoterapie. Co vám ještě pomáhá?

Myslím, že by terapie měla být povinná pro všechny. Učím se díky ní třeba i techniky, které pracují s dechem a tříbí mysl. Ohledně stresu se sebou hodně rozmlouvám, pokud to jde, tak emoce pouštím a nechávám je proudit, nedržím je.

V krizových situacích mi nejvíc pomáhá uvědomit si pomíjivost daných okamžiků. Teď jsem ve stresu, ale to neznamená, že to bude trvat další dvě hodiny. V tomhle je život nádherný, každá chvíle je jedinečná a neopakovatelná. A pokud se vrací jakýkoliv problém, znamená to, že musíme hledat cestu, jak ho vyřešit, a vzít si z předchozích neúspěchů poučení.

Otvíráte silná témata, třeba komunikaci s vážně nemocnými lidmi, s níž si blízcí nevědí rady. Existuje nějaký univerzální recept, jak se (ne)chovat v tíživé situaci?

Nejhorší je chodit po špičkách, všem bych proto doporučila nebát se mluvit. Obecně vnímám jako velký problém, že spolu mluvit neumíme, takže si tvoříme domněnky a na základě nich scénáře, které jsou často mimo realitu.

Když cokoliv nevíme a něco nás zajímá, stačí se zeptat. Ať už se to týká nemoci, úmrtí či čehokoliv těžkého. Stačí dotyčného na rovinu říci, že bychom ho rádi něčím uchlácholili, ale nevíme, jak postupovat. Budeš chtít, abychom si z toho dělali legraci, nebo o tom mluvit vážně? Taky o tom nemusíme mluvit vůbec. Člověk, který trauma či nemoc prožívá, ví nejlépe, co potřebuje. Neexistuje žádná konkrétní rada.

Na mě zafungoval černý humor, který by pro mnohé byl za hranou. Dělal jsem si srandu ze sebe, abych se nezbáznila, potřebovala jsem ventil. Někdo to vnímal jako neúctu k onkologicky nemocným, to tak ale vůbec nebylo.

Unavuje mě, jak všichni chtějí být neustále dokonalí a trendy a tvoří si vlastní realitu

Věnujete se i osvětě, nedávno jste natočila edukativní videa. O co v nich jde?

Kampaň Poznej svého nepřítele se zaměřuje na závažné choroby. Aby nemusel člověk googlit a shánět různě relevantní informace, shrnuli jsme to nejzákladnější do několika minut. V nich se dělají rozhovory s pacienty, s doktory, popisují se hlavní příznaky, řeší se prevence. Myslím, že videa jsou moc hezky udělaná. PVZP, která za kampaní stojí, organizuje také charitativní běhy.

Stále ještě pomáhá i písnička I když jsme plešatí, co máme s Pokáčem, protože kdykoliv si ji člověk poslechne na jakékoliv hudební platformě, putuje určitá částka na pomoc dětem s onkologickým onemocněním. Nadace se jmenuje „Můj nový život“.

V rámci charity jste také navrhla kolekci oblečení pro Klokánky.

Vybírají osobnosti, které pro ně tvoří charitativní merch (*reklamní předměty – pozn. red.*), a u mě to byla trička, šaty a sí-

Pro charitativní projekt Klokart navrhla Anna Slováčková trička, šaty a síťovku, které se dají pořídit na e-shopu.

ťovka. Věci, které sama ráda oblékám, protože jsou pohodlné a vyrobené z kvalitní bavlny, aby to nezatěžovalo životní prostředí. To se samozřejmě odráží na ceně, na druhé straně máte záruku, že se vám oblečení po pár vypráních nezničí a nerozpadne.

Na síťovkách a šatech je nápis I love me, což odkazuje k sebelásce, nápis na tričku Žiju život bez filtru se snaží upozornit, že opravdový svět je jinde než za instagramovými filtry, za které se každý den schovávají miliardy lidí. Unavuje mě, jak všichni chtějí být neustále dokonalí a trendy a tvoří si vlastní realitu. Jsem přesvědčená, že není potřeba si nic přikrašlovat. Stačí jen zvednout hlavu od telefonu a užívat si opravdový, hmatatelný svět okolo plný zvuků, vůní a chutí.

Projektů, kterým se věnuji, je hodně, nemohu ještě nezmínit aplikaci Preventivka, co děláme s Loonem. Připomíná, kdy máte zajít na vyšetření, ukazuje i nejbližší ordinace lékařů v okolí bydliště, zkrátka podstatně ulehčuje život. Mně tedy rozhodně.

Pro čem jste toužila jako malá?

Pořád jsem něco vyráběla, psala jsem povídky, chodila jsem i na výtvarku a keramiku. A teď na ni chodím zas. Jestli někdy budu bydlet v domečku za Prahou, budu tam mít dílnu a tvořit si tam nějaké hrnky.

To je všechno?

Toužím mít obrovskou rodinnou farmu s vlastním bistro. Vždycky jsem byla zvyklá makat v baru či hospodě, gastro mě baví. Chtěla bych mít zvěřinec, abych mohla dělat sýry a másla, pekla bych chleba a všechno bych to servírovala hostům. Součástí posezení by byl i kout s klavírem, aby tam mohli hrát umělci, a na stěnách budou vystavené obrazy. Hlavně to místo bude mít tu správnou atmosféru.

Už víte, kde byste ho mohla najít?

Mám ráda okolí Sázavy nebo Český ráj, kde máme chalupu. Potřebuji svoji dávku klidu, mít přírodu na dosah, dodává mi to energii. Nejlepší mi je, když mohu vyjít večer ven před barák pozorovat hvězdy.

sona.kacerozsla@pravo.cz